

Cartea lui Daniel – Numărul o sută douăzeci și trei

11:40 لاي نادل ةي وبن ل ةي مه أ ل ف شك

Jeff Pippenger

2024-03-08

Versetul patruzeci din Daniel unsprezece este unul dintre cele mai profunde versete din Cuvântul lui Dumnezeu, după cum este și Daniel capitolul opt, versetul paisprezece. Versetul patruzeci este reprezentat de râul Hidechel, iar râul Ulai reprezintă Daniel capitolul opt, versetul paisprezece.

Versetul patruzeci începe cu cuvintele „și la vremea sfârșitului”, identificând astfel în mod specific că începutul versetului este anul 1798. Cele cincizeci și unu de cuvinte ale versetului au fost desigilate în 1989, când s-a recunoscut că ele identificau prăbușirea Uniunii Sovietice în acel timp. Acele cincizeci și unu de cuvinte din verset reprezintă atât vremea sfârșitului din 1798, cât și apoi o altă vreme a sfârșitului în 1989. Alfa și Omega Și-a pus semnătura asupra versetului pentru toți cei care sunt dispuși să vadă și să audă. Vremea sfârșitului pentru mișcările atât ale primului, cât și ale celui de-al treilea înger sunt reprezentate în acel singur verset.

Următorul verset identifică momentul în care papalitatea, reprezentată ca împăratul de la miazănoapte, cucerește Statele Unite, reprezentate ca țara cea slăvită, la legea duminicală ce va veni în curând în Statele Unite. Prin urmare, deși cuvintele versetului patruzeci identifică vremea sfârșitului în 1798, ca început, și vremea sfârșitului în 1989, ca încheiere, realitatea este că istoria profetică reprezentată în versetul patruzeci nu se încheie decât în versetul patruzeci și unu, când împăratul de la miazănoapte cucerește țara cea slăvită. Aceasta înseamnă că istoria de la prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989 până la legea duminicală ce va veni în curând din versetul patruzeci și unu reprezintă istoria Statelor Unite de la președintele Ronald Reagan până la legea duminicală ce va veni în curând. Acea istorie include 11 septembrie 2001 și continuă până la ceasul marelui cutremur din capitolul unsprezece al cărții Apocalipsa.

Pernah dikemukakan suatu bantahan terhadap kebenaran itu ketika ayat tersebut mula-mula dibukakan, yakni bahwa “klaim Pippenger, bahwa ayat itu melambangkan sejarah dari tahun 1798 sampai kepada undang-undang hari Minggu, adalah suatu klaim yang absurd, sebab ayat-ayat dalam Alkitab tidak pernah melambangkan periode sejarah yang sedemikian panjang.” Kami sebelumnya tidak memikirkan konsep mengenai apakah ada batasan atas suatu jangka waktu yang dapat termuat dalam satu ayat, tetapi kami segera teringat bahwa Wahyu pasal tiga belas, ayat sebelas, mengidentifikasi sejarah yang sama itu, dan melakukannya dalam satu ayat. Sejarah binatang dari bumi itu dimulai pada tahun 1798, dan perkataan binatang dari bumi itu seperti seekor naga digenapi pada undang-undang hari Minggu yang segera akan datang.

„Și când Papalitatea, lipsită de puterea ei, a fost constrânsă să înceteze persecuția, Ioan a văzut o nouă putere ridicându-se pentru a răsuna glasul balaurului și pentru a continua aceeași lucrare crudă și hulitoare. Această putere, cea din urmă care urmează să poarte război împotriva

bisericii și a Legii lui Dumnezeu, a fost simbolizată printr-o fiară cu coarne asemenea mielului.” Signs of the Times, 1 noiembrie 1899.

Niba hari umuntu yashakaga kubivuga mu buryo bwa tekini, umurungo wa mirungo ine uvuga amateka yo mu 1798 kugeza ku murungo wa mirungo ine n’umwe, kandi mu murungo wa mirungo ine n’umwe ni ho itegeko ryo ku Cyumweru rigaragazwa; bityo rero, bitandukanye n’umurungo umwe wo mu Ibyahishuwe igice cya cumi na gatatu, umurungo wa mirungo ine mu by’ukuri uba mugufiho gato kuko itegeko ryo ku Cyumweru riri mu murungo ukurikira, mu gihe, mu Ibyahishuwe igice cya cumi na gatatu, kuva mu 1798 kugeza ku itegeko ryo ku Cyumweru biri mu murungo umwe. Mushiki wacu White atumenyeshya ko “umurungo umwe w’ubuhanuzi” uri mu gitabo cya Daniyeli ari wo wongera gufatwa mu gitabo cy’Ibyahishuwe, kandi Ibyahishuwe igice cya cumi na gatatu, umurungo wa cumi n’umwe, bishobora byoroshye kunyura hejuru y’umurungo wa mirungo ine, niba uhise gukoresha ihame ry’umurungo ku murungo.

Atunci când aplicați într-adevăr principiul „linie peste linie”, constatați că reprezentarea din versetul patruzeci a fiarei pământului din Apocalipsa 13 (Statele Unite), care în versetul patruzeci este reprezentată prin „carele, corăbiile și călăreții”, se schimbă dintr-o fiară asemenea unui miel, cu două coarne, în 1798, într-o fiară care vorbește ca un balaur la legea duminicală care urmează să vină în curând și, de asemenea, că fiara asemenea unui miel are două coarne.

Versetul patruzeci reprezintă, de asemenea, cei șaptezeci de ani simbolici în care curva Tirului este uitată, căci cei șaptezeci de ani simbolici sunt ca zilele unui singur împărat, iar un împărat este o împărăție. Pe temeiul versetului patruzeci și al firului profetic din capitolul treisprezece din Apocalipsa, împărăția profeției biblice care domnește în timpul celor șaptezeci de ani simbolici din capitolul douăzeci și trei din Isaia este fiara care se ridică din pământ, care are două coarne de putere. Fiara pământului începe cu două coarne de putere, reprezentând Republicanismul și Protestantismul, însă, pe măsură ce istoria versetului patruzeci se apropie de împlinirea ei în versetul patruzeci și unu, cele două puteri profetice ale sale sunt atunci identificate drept „corăbii” (putere economică) și „care și călăreți” (putere militară).

În timpul celor șaptezeci de ani simbolici din capitolul douăzeci și trei al lui Isaia, curva Tirului, care în versetul patruzeci este împăratul de la mieznoapte, este uitată. Dar apoi, la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, ea va desfrâna din nou cu împărăția pământului, așa cum s-a întâmplat în istoria care a condus la prăbușirea Uniunii Sovietice, când toți istoricii confirmă că președintele Reagan a asigurat o alianță secretă cu antihristul profeției biblice în scopul doborârii Uniunii Sovietice. În perioada premergătoare anului 1989, Reagan începuse deja o relație secretă nelegiuită cu omul fărădelegii, astfel că muzicienii lui Nebucadnețar începuseră să repete melodia pe care curva uitată începea să o cânte. Lucrarea mondială fără precedent a lui Ioan Paul al II-lea, în chiar acea istorie, a fost începutul „cântecului și jocului” care a făcut ca „toată lumea” să „se mire după fiară”.

Versetul patruzeci reprezintă, de asemenea, istoria adventismului laodicean, care a început în 1798 ca Sardes; apoi, cei din Sardes au acceptat lumina care fusese desigilată, iar apoi mișcarea filadelfiană a ieșit din Sardes. Când mișcarea filadelfiană a respins lumina din 1856, atunci ea a

făcut tranziția de la o mișcare la biserica laodiceană în 1863. Prin urmare, acea biserică este destinată să fie vărsată din gura Domnului în versetul patruzeci și unu, care este legea duminicală ce urmează să vină în curând. Versetul patruzeci reprezintă nu numai istoria Statelor Unite, ci și istoria adventismului laodicean.

Advantismul laodicean a primit lumina divină a Cuvântului lui Dumnezeu ca punct de ancorare și tărie a sa, iar guvernul Statelor Unite a primit lumina divină a Constituției Statelor Unite ca punct de ancorare și tărie a sa. Amândouă au început, în mod profetic, ca niște coarne în 1798, iar la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, cornul republican apostat și cornul protestant apostat se vor uni într-un singur corn și vor vorbi ca un balaur.

Roga versei a patruzeci sunt guvernarea și biserica aleasă, care reprezintă două linii de profeție ce merg împreună, căci ele sunt înfățișate ca două coarne pe o singură fiară. Oriunde merge fiara, merg și cele două coarne, și ele fac aceasta în aceeași istorie profetică. Cornul Protestantismului are o natură profetică dublă, reprezentată de Laodicea și Philadelphia. Cornul Republicanismului are, de asemenea, o natură profetică dublă, reprezentată de partidele politice Republican și Democrat. A doua manifestare din natura dublă a fiecăruia dintre coarne se ridică la urmă și se ridică mai sus, potrivit capitolului opt din Daniel.

Apoi mi-am ridicat ochii și am privit, și iată că înaintea râului stătea un berbec care avea două coarne; și amândouă coarnele erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, iar cel mai înalt a crescut cel din urmă. Daniel 8:3.

Caracteristicile duble ale fiecărui corn sunt ilustrate, în linia lui Hristos, prin saduchei și farisei, ceea ce, în cornul republican, corespunde liberalismului (pro-sclavie, democrație, woke-ism și globalism) și conservatorismului (anti-sclavie, o republică constituțională, tradiționaliști, MAGA). Caracteristicile duble ale cornului protestant corespund cu Philadelphia și Laodicea. Nu există o paralelă desăvârșită între împărțirea celor două coarne într-un simbol dublu, căci nici liberalismul progresist, nici MAGA-ismul conservator nu ajung de partea cea dreaptă în problema legii duminicale, deoarece fariseii și saduchei s-au unit la cruce; însă, la legea duminicală ce va veni curând, care a fost prefigurată de cruce, Laodicea este vărsată din gura Domnului, iar cornul filadelfian este atunci ridicat ca un steag. Totuși, natura dublă a ambelor coarne este reprezentată de controversa teologică dintre farisei și saduchei, iar solul către neamuri (Pavel), în istoria lui Hristos, fusese mai înainte un fariseu al fariseilor.

Metodologia ploii târzii, fiind „precept peste precept”, produce o mare lumină în versetul patruzeci atunci când este aplicată. Capitolele doi până la optsprezece din Apocalipsa sunt toate în armonie cu versetul patruzeci. Mărturia din Isaia, capitolul douăzeci și trei, despre desfrânata Tirului se aliniază cu versetul. Desigur, există și alte pasaje care trebuie suprapuse peste versetul patruzeci, însă poate cea mai semnificativă aplicare „precept peste precept” a versetului patruzeci este chiar versetul patruzeci însuși.

În versetul patruzeci sunt prezentate atât vremea sfârșitului din 1798, cât și vremea sfârșitului din 1989. Aceasta îl îndrumă pe studentul profeției să suprapună vremea sfârșitului din 1798 peste vremea sfârșitului din 1989. Când se face aceasta, istoria versetului patruzeci produce două linii

care încep fiecare în 1798 și continuă până la legea duminicală care urmează să vină în curând, din versetul patruzeci și unu. Linia care începe în 1798 identifică mesajul intern al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar linia care începe în 1989 identifică mesajul extern al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă în cadrul aceleiași istorii. Prin urmare, versetul patruzeci posedă în sine simbolismul reprezentat de aceeași relație profetică internă și externă a celor șapte biserici și a celor șapte peceți din cartea Apocalipsei. Iar acest fenomen profetic este reprezentat într-un singur verset, alcătuit din cincizeci și unu de cuvinte!

මීලරයිව්වුරුන් සහා සන හා මුද්දරා සනථේ අභ්‍යන්තර-බාහිර පණිවිඩය හඳුනාගන්නා; එසේම, තුරිය සන ද සහා සන හා මුද්දරා සනථේ නිරූපිත ඉතිහාසයේ අංගයක් වූ සන්ධියේ නවෙන රේඛාවක් නියෝජනය කරන බවද ඔවුහු හඳුනාගන්න. මීලර් ඒරකාශ කරන පරිදි, තුරිය වූයේ රෝමය මත ගනෙන එනු ලැබූ “විශේෂ විනිශ්චයන්” ය. තුරිය සනථේ නිරූපිත දවේයන්වහන්සේගේ විනිශ්චයන් සහා සනථේ ඉතිහාසය හා මුද්දරා සනථේ සමාන්තර ඉතිහාසය සමඟ සමබන්ධ වූ බව මීලරයිව්වුරුන් අවබෝධ කර ගන්න.

Versetul patruzeci include istoria datei de 11 septembrie 2001 și, prin urmare, în versetul patruzeci este aliniată și linia profetică a celor șapte trâmbițe. Primul înger a venit în 1798 pentru a anunța deschiderea judecății în 1844. Acea judecată se împarte într-o judecată de cercetare și o judecată executivă. Istoria versetului patruzeci este istoria judecății de cercetare, iar istoria de la versetul patruzeci și unu încolo, până când Se va ridica Mihail și vor fi vărsate cele șapte plăgi de pe urmă, este istoria judecății executive.

Judecata executivă începe când Statele Unite vorbesc ca un balaur.

„Coarnele ca de miel și glasul de balaur ale simbolului indică o contradicție izbitoare între mărturisirile și practica națiunii astfel reprezentate. „Vorbirea” națiunii este acțiunea autorităților ei legislative și judecătorești. Printr-o asemenea acțiune, ea va dezminți principiile liberale și pașnice pe care le-a susținut ca temelie a politicii sale. Predicția că va vorbi „ca un balaur” și va exercita „toată puterea fiarei dintâi” prevestește limpede o dezvoltare a spiritului de intoleranță și persecuție care s-a manifestat în națiunile reprezentate prin balaur și prin fiara asemenea leopardului. Iar afirmația că fiara cu două coarne „face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi” arată că autoritatea acestei națiuni urmează să fie exercitată în impunerea unei anumite observanțe care va constitui un act de omagiu adus papalității.” The Great Controversy, 443.

Când Statele Unite „vor vorbi” și vor impune legea duminicală care urmează să vină curând, „a doua voce” din Apocalipsa, capitolul optsprezece, „va vorbi”, chemând bărbați și femei să iasă din Babilon.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i precum v-a răsplătit ea vouă și dați-i îndoit, după faptele ei; în potirul în care a turnat, turnați-i de două ori. Apocalipsa 18:4–6.

În versetul patruzeci și unu, când Statele Unite vorbesc, aceia care se află încă în mediul întreit al Babilonului modern sunt chemați afară atunci când vorbește „al doilea glas” din Apocalipsa, capitolul optsprezece. Cei care sunt atunci chemați afară sunt reprezentați în versetul patruzeci și unu ca „Edom, Moab și frunțașii copiilor lui Amon”. În verset, cei reprezentați prin simbolul întreit al Babilonului modern scapă din mâna împăratului de la miazănoapte (papalitatea). Cuvântul ebraic „a scăpa” înseamnă a scăpa prin alunecare, iar sensul său inerent este că scăparea se împlinește din ceva care, înainte de această scăpare, îi ținuse captivi pe cei care scapă.

Și va intra și în țara cea slăvită, și multe [țări] vor fi răsturnate; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon. Își va întinde mâna și asupra țărilor; și țara Egiptului nu va scăpa. Daniel 11:41, 42.

În versetul patruzeci și doi, papalitatea (împăratul de la miazănoapte) își cucerește al treilea obstacol geografic atunci când ia Egiptul, care este un simbol al Națiunilor Unite, așa cum este prefigurată de ziua de naștere a lui Irod, când acesta cade pradă dansului înșelător al Salomeei (Statele Unite), fiica Irodiadei (papalitatea). Aceasta identifică momentul când Națiunile Unite („cei zece împărați” din Apocalipsa șaptesprezece) sunt de acord să-și dea împărăția fiarei pentru un ceas. Acel ceas este ceasul „marelui cutremur” din Apocalipsa unsprezece și „ceasul” când curva Babilonului este judecată. În versetul patruzeci și doi, Egiptul (Națiunile Unite) „nu va scăpa”.

Cuvântul ebraic tradus prin „a scăpa” în versetul patruzeci și doi este diferit de cuvântul ebraic din versetul patruzeci și unu. În versetul patruzeci și doi, cuvântul „a scăpa” înseamnă „a nu găsi nicio izbăvire”, însă versetul patruzeci și unu arată că aceia care, înainte de legea duminicală ce va veni în curând, au ținut de mână cu papalitatea, apoi scapă ca prin alunecare. Înainte de ceasul crizei legii duminicale, cei aflați în comuniunea Babilonului modern au acceptat ideea satanică potrivit căreia duminica este ziua de închinare a lui Dumnezeu. Când semnul fiarei este impus, o persoană fie îl poate accepta, din orice motiv, fie poate crede cu adevărat că așa este. A crede aceasta înseamnă a primi semnul pe frunte, iar a-l accepta pur și simplu înseamnă a primi semnul în mână.

Cei care scapă din mâna papalității la legea duminicală resping ideea satanică potrivit căreia ziua de închinare a lui Dumnezeu este ziua soarelui, chiar în vremea când Statele Unite și Națiunile Unite își dau mâna cu desfrânata Romei, puterea papală, împăratul de la miazănoapte.

„Protestanții din Statele Unite vor fi în frunte în întinderea mâinilor peste prăpastie, pentru a apuca mâna Spiritismului; ei se vor întinde peste abis pentru a-și strânge mâinile cu puterea romană; iar sub influența acestei întreite uniri, această țară va urma pe urmele Romei în călcarea în picioare a drepturilor conștiinței.” Tragedia veacurilor, 588.

Este important să ne luăm timp pentru a expune structura ultimelor șase versete din Daniel unsprezece, pe măsură ce înaintăm în considerațiile noastre asupra versetului patruzeci. Împăratul de la miazănoapte, care este Roma modernă, cucerește trei obstacole geografice pentru a fi așezat pe tronul pământului. Roma păgână a cucerit trei obstacole geografice, după cum și Roma papală a făcut-o; tot astfel, Roma modernă cucerește împăratul de la miazăzi (fosta Uniune Sovietică) în versetul patruzeci, apoi cucerește țara cea slăvită (Statele Unite) în versetul patruzeci și unu, iar

apoi Egiptul (Națiunile Unite) în versetele patruzeci și doi și patruzeci și trei.

Ariko, nk'uko amagambo yavuzwe mbere ya mushiki wacu White abigaragaza, Leta Zunze Ubumwe z'Amerika zifatanya n'ubupapa hamwe n'Umuryango w'Abibumbye icyarimwe. Ubumwe bw'impande eshatu bw'ikiyoka, inyamaswa n'umuhanuzi w'ibinyoma busohora ku itegeko ryo ku Cyumweru rigiye kuza vuba, nubwo Daniyeli igice cya cumi na kimwe umurongo wa mirongo ine n'umwe kugeza kuri mirongo ine n'itatu byerekana uko uko kunesha kuba icyarimwe gukurikirana mu buryo bw'urukerekane. Uru rukerekane rwerekana ruhagarariye imigendekere y'ibyabaye, ariko byose birasohozwa ku itegeko ryo ku Cyumweru rigiye kuza vuba.

În acel moment, „a doua voce” din Apocalipsa optsprezece „vorbește”, chiar acolo unde „vorbesc” Statele Unite. Dumnezeu vorbește acolo și atunci când vorbește Satana. În versetul patruzeci și patru, vești din răsărit și din miazănoapte îl tulbură pe împăratul de la miazănoapte și este declanșată baie de sânge papală finală. Versetul patruzeci și patru, asemenea versetelor patruzeci și doi și patruzeci și trei, începe în versetul patruzeci și unu, când îngerul cel puternic din Apocalipsa optsprezece începe chemarea Sa către celelalte oi ale Sale să iasă din Babilon.

Solia pe care El o prezintă este solia care identifică Islamul celei de-a treia vai ca instrument al judecății Sale și al pedepsei desfrânată Babilonului. Islamul este reprezentat ca „veștile din răsărit”, iar papalitatea (regele contrafăcut al miazănoaptei) este „veștile din miazănoapte”. Daniel unsprezece cu patruzeci identifică judecata de cercetare, iar versetele patruzeci și unu până la patruzeci și cinci identifică judecata executivă.

Vom continua analiza versetului patruzeci din Daniel unsprezece în articolul următor.

„Cu o anumită ocazie, pe când mă aflam în New York City, în timpul nopții am fost chemată să privesc clădiri înălțându-se etaj după etaj către cer. Aceste clădiri erau garantate ca fiind ignifuge și erau ridicate spre slava proprietarilor și constructorilor lor. Tot mai sus și încă și mai sus se înălțau aceste clădiri, iar în ele era folosit materialul cel mai costisitor. Cei cărora le aparțineau aceste clădiri nu se întrebau: «Cum Îl putem slăvi noi cel mai bine pe Dumnezeu?» Domnul nu era în gândurile lor.”

„M-am gândit: «O, dacă aceia care își investesc astfel mijloacele ar putea să-și vadă purtarea așa cum o vede Dumnezeu! Ei înalță clădiri mărețe, dar cât de nechibzuită este, în ochii Cărmuitorului universului, planificarea și alcătuirea lor. Ei nu cercetează, cu toate puterile inimii și ale minții, cum L-ar putea proslăvi pe Dumnezeu. Au pierdut din vedere aceasta, cea dintâi datorie a omului.»”

“Pe măsură ce aceste clădiri impunătoare se înălțau, proprietarii se bucurau, cu o mândrie ambițioasă, că aveau bani pe care să-i folosească pentru a-și satisface eul și pentru a stârni invidia vecinilor lor. O mare parte din banii pe care i-au investit astfel fusese obținută prin stoarcere, prin zdrobirea celor săraci. Ei au uitat că în cer se păstrează o socoteală a fiecărei tranzacții de afaceri; fiecare învoială nedreaptă, fiecare faptă frauduloasă este consemnată acolo. Vine vremea când, în fraudă și insolenta lor, oamenii vor ajunge la un punct peste care Domnul nu le va îngădui să treacă și vor învăța că îndelunga-răbdare a lui Iehova are o limită.

„Următoarea scenă care mi-a trecut apoi pe dinainte a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau clădirile înalte și presupus ignifuge și spuneau: «Sunt pe deplin în siguranță.» Dar aceste clădiri au fost mistuite ca și cum ar fi fost făcute din smoală. Mașinile de pompieri nu au putut face nimic pentru a opri distrugerea. Pompierii nu au fost în stare să folosească pompele.”

„Mi-a fost descoperit că, atunci când va veni timpul Domnului, dacă nu se va fi produs nicio schimbare în inimile oamenilor mândri și ambițioși, oamenii vor constata că mâna care fusese puternică să mântuiască va fi puternică să nimicească. Nicio putere pământească nu poate opri mâna lui Dumnezeu. Niciun material nu poate fi folosit la ridicarea clădirilor care să le păstreze de la nimicire atunci când va veni vremea rânduită de Dumnezeu să trimită răsplătirea asupra oamenilor pentru nesocotirea Legii Sale și pentru ambiția lor egoistă.”

„Nu sunt mulți, nici chiar printre educatori și oameni de stat, care să înțeleagă cauzele ce stau la baza stării actuale a societății. Cei care țin frâiele guvernării nu sunt în stare să rezolve problema corupției morale, a sărăciei, a pauperismului și a criminalității în creștere. Ei se luptă în zadar să așeze activitatea economică pe o temelie mai sigură. Dacă oamenii ar da mai multă atenție învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu, ar găsi o soluție la problemele care îi tulbură.”

„Pisma opisujú stav sveta tesne pred druhým príchodom Krista. O ľudoch, ktorí lúpežou a vydieraním hromadia veľké bohatstvo, je napísané: ‚Nahromadili ste si poklady na posledné dni. Hľa, mzda robotníkov, ktorí zožali vaše polia, ktorú ste im podvodne zadržali, volá; a volanie žencov došlo k ušiam Pána Zástupov. Žili ste na zemi v rozkoši a hýrili ste; vykrmovali ste svoje srdcia ako v deň zabíjania. Odsúdili ste a zabili spravodlivého; neodporuje vám.‘ Jakub 5:3–6.“

„Dar cine citește avertizările date de semnele vremurilor, care se împlinesc cu repeziciune? Ce impresie se face asupra oamenilor lumii? Ce schimbare se vede în atitudinea lor? Niciuna mai mare decât aceea care s-a văzut în atitudinea locuitorilor lumii noahice. Absorbiți de afaceri și plăceri lumești, antediluvienii „n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți”. Matei 24:39. Ei au avut avertizări trimise din cer, dar au refuzat să asculte. Și astăzi lumea, cu totul nepăsătoare față de glasul de avertizare al lui Dumnezeu, se grăbește spre ruină veșnică.

“Lumea este tulburată de spiritul războiului. Profeția din capitolul al unsprezecelea al cărții lui Daniel a ajuns aproape la împlinirea ei deplină. Curând vor avea loc scenele de tulburare despre care s-a vorbit în profeții.”

Mărturii pentru Biserică, volumul NOUĂ, pagina UNSPREZECE.